

alle de Spørgsmaal. Der er mange Ting, som jeg ikke har det Mindste imod og godt kunde være rede til at gaa med til. Saaledes vedkjender jeg mig den Anskuelse, at der ikke er nogen Nødvendighed for at bevare den hidtil gjældende Regel, at Ægtepagter skulle konfirmeres. Jeg skal ikke gaa ind paa de finere juridiske Spørgsmaal om, hvilken Virkning Konfirmation eller rettere Mangel af Konfirmation nu har. Det er ganske sandt, at der med Hensyn hertil eksisterer forskellige og indbyrdes modstridende Anskuelser mellem Juristerne. Men i det Hele mener jeg, at man gjerne kunde undvære Konfirmationen, af den Grund, at det hele Konfirmationssystem egentlig ikke hviler paa det Siemed at ville gribe ind i den virkelige Ordning af Formuesforholdene. Det er egentlig kun en Slags formel Akt, der følger bagefter, og, for saa vidt Ægtepagten holder sig til de Ting, der kunne være Gjenstand for Ægtepagt, blander den konfirmerende Myndighed sig slet ikke i det, der er Ægtepagtens Indhold. Man konfirmerer rask væk, hvad Folk ville have, forudsat naturligvis at det holder sig indenfor de Forhold, som kunne ordnes ved Ægtepagter. Konfirmationen har derhos ikke nogen reel Betydning, men er egentlig kun formel, og for saa vidt mener jeg ogsaa, at man gjerne kunde undvære den. Men naturligvis maa der da træffes andre Bestemmelser, som kunne sikke Krediemænd og ogsaa sikre Beviset mellem Parterne selv, Bestemmelser om, at Ægtepagterne f. Ex. skulde afflutes for Notarius eller i alt Fald for Bitterlighedsvidner, eller paa anden Maade et tilstrækkeligt Bevis mellem Parterne sikkes, ligesom jeg ogsaa tror, at man maa fastholde Ænglæsningsens Nødvendighed lige over for Krediemænd. Der er et andet Omme, som jeg anser for endnu vigtigere i praktisk Henseende, og det er Bestemmelsen om Konens Myndighed navnlig i de Tilfælde, hvor hun skal kontrahere med Manden. Det er et Gebet, paa hvilket der for Diebliffet herfter megen Uklarhed og Uvil i de allervigtigste og mest skjæbnsvangre Spørgsmaal. Der er ligeledes andre Punkter, som der kunde være Anledning til at omtale. Jeg tror ikke, der er Anledning til at gaa særlig ind paa Spørgsmaalet om, hvorvidt en Ægtepagt kan afflutes efter Ægtefæltets Indgaælse, thi dette er i Virkeligheden ikke tvivlsomt. Det er i det Mindste i Praxis Noget, som ikke er den mindste Uvil underkastet, at en Ægtepagt ogsaa kan afflutes efter Ægtefæltets Indgaælse. Heller ikke vilde jeg finde, at der i en Lovgivning, som gif ud paa at ordne Formuesforholdet imellem Ægtefæller maatte være Opfordring til at gaa ind paa Spørgsmaalet om Skilsmisse. Jeg skal ikke gaa dybere ind herpaa, men kun sige, at jeg anser for nuværende Lovgivning, saaledes som den virker i det virkelige Liv, for at være ret tilfredsstillende i dette Punkt. Jeg tror, at det, som man

snarest kan indvende imod den, er det, at den henlægger den største Del af dette vigtige privatrettlige Gebet til Bevillingspraxis i Stedet for at ordne det ved Lov. Men naar man ser hen til Reskriptatet og spørger om Muligheden af at opnaa Skilsmisse, saa tror jeg, at det nuværende System ikke er saa galt. Jeg tror, at det ret passende holder Middelveien imellem en alt for stor Løshed i disse Forhold, som vistnok Ingen kunde ønske, og en altfor stor Uoplyselighed af Ægtefæltet — om jeg maa udtrykke mig saaledes. — Jeg skal imidlertid ikke gaa nærmere ind paa dette. Thi paa den ene Side tror jeg, at jeg, uden at fornærme ærede Medlemmer kan sige, at der vistnok ikke er ret Mange iblandt dem udenfor de egentlige Jurister, som have en bestemt og klar Forestilling om, hvilke Betingelserne ere for, at Skilsmisse kan faas dels ved Dom og dels ved Bevilling. Paa den anden Side er det heller ikke saa let at forklare dette i saa Ord. Men Kjendskab hertil er naturligvis den første Betingelse for, at man kan dømmes om, hvorvidt det nuværende System i den Henseende trænger til Forandring eller ikke. Dernæst vil jeg sige, at, for at jeg skulde kunne yttre mig om, hvorvidt Forandringer i denne Henseende vare ønskelige eller ikke, maatte jeg først se, hvori disse Forandringer skulde bestaa; jeg maatte se de Bestemmelser, som man maatte ønske indførte. — Hvad det borgerlige Ægtefælt angaar, da skal jeg kun bemærke, at efter min Opfattelse har dette i og for sig ikke Nogetsomhelst at gjøre med Spørgsmaalet om større eller mindre Udgang til Skilsmisse. Det er kun en Form, hvorunder Ægtefæltet stiftes; men Retsvirkningen af Ægtefæltet maa være eller bør i det Mindste være den samme, hvad enten det indgaaes paa den ene eller paa den anden Maade. Forsaa vidt som man vil begive sig ind paa Spørgsmaalet om Nyttens eller Unyttens af det lille Lovforslag, som her foreligger, saa vil jeg sige, at jeg kan ikke indse, at en saadan Bestemmelse som denne ikke skulde være lige saaa anvendelig i Byerne som paa Landet og omvendt. Jeg tror ikke, at der vil være stor Forskjel i den Henseende. Naar jeg skulde sige, hvad jeg tror, at man nærmest kunde indvende imod Loven, da skulde det være, at den maaske ikke i det virkelige Liv vil faae saa stor Betydning, som man tror, af den Grund, at saa længe som Samlivet bestaar, vil det i Reglen være meget vanskeligt for en Kone at indtage den Stilling overfor sin Mand, at hun kan sige til ham: Du maa ikke røre ved de og de Ting, thi de ere mine. Dette vil jo vistnok, saalænge som Samlivet bestaar, i Reglen være en temmelig vanskelig Stilling for Konen at indtage, og man maa derfor ikke tro, at man, naar denne Lov vedtages, derved strax vil være kommen bort fra alle de Ulemper, som følge af, at en daarlig Mand kan sætte det overstyr, som Familien skulde leve af. Disse Ulemper vil man